

CHƯƠNG IV:

- Sao lại như thế được? Tao không tin!

Tiểu Long sững sốt kêu lên, cái viên ảnh loay hoay mãi trong rừng khiến nó không khỏi kinh hoảng .

Quý ròm thiếu não chỉ tay về phía xa xa:

- Mày nhìn kia! Đó chính là mẫu vải vụn của tao!

Tiếng Mạnh rít lên như chuột:

- Em nhận ra rồi! Viên đá xanh nằm kế viên đá đỏ . Đây chính là ngôi sao của em!

Tiểu Long nhón nhác đảo mắt ra tứ phía, đầu quay vòng vòng, răng nghiến chặt . Và nó cảm thấy hoang mang tột độ khi dần dần nhận ra đường nét quen thuộc của từng góc cây, bụi cỏ chung quanh .

- Đúng rồi! Tao nhận ra rồi! - Tiểu Long lo lắng lắm lắm - Đây chính là chỗ khi này .

Quý ròm nhìn nhỏ Hạnh, cười khẩy:

- Hướng đông của Hạnh đây hả?

- Nhỏ Hạnh không buồn phản ứng lại lời nhạo báng của thằng ròm . Nó bước lại chỗ gốc cây, ngồi thụp xuống, thận trọng quan sát tổ kiến rồi ngược mắt nhìn về hướng xuất phát lúc này, lắc đầu nói:

- Không thể nhầm được! Đúng là tại mình đã đi về hướng đông!

Như chợt nhớ tới điều gì, thằng Mạnh ré lên:

- Phi lý quá! Dù chúng ta có đi về hướng nào đi nữa thì cũng không thể quay trở lại chỗ cũ được! Đây là tại chúng ta đang đi theo vòng tròn!

Mạnh càng nói càng biến sắc .

- Thôi rồi! Bọn mình bị ma đất rồi!

Nói dứt câu cuối cùng, mặt thằng oắt gằn như không còn một chút máu .

Quý ròm giật đánh thót một cái . Nó nạt thằng em mà giọng run run:

- Mà đừng có nói bậy! Ma cỡ gì!

- Em không nói bậy! - Mạnh ôm đầu, rên rỉ - Ở những chốn rừng thiêng nước độc như thế này, ma có đến hàng tỉ! Ma rừng, ma da, ma lai ma xó, ma cà rồng ...

- Mà có im đi không!

Quý ròm tái mặt, gằm gừ .

Bạo gan như Tiểu Long mà nghe thằng Mạnh liệt kê cũng không khỏi rợn da gà, phải ngoái cổ nhìn quanh quất sau lưng .

Trong bọn, trừ thằng Mạnh, Quý ròm, và nhỏ Hạnh là hai đứa nhát gan nhất .

Nhưng khác với Quý ròm, nhỏ Hạnh vẫn tỉnh bơ . Mặc cho thằng Mạnh thao thao về các loại ma, nó vẫn làm thình, chỉ có đôi mày nhíu lại, vẻ như đang nghĩ ngợi ghê lắm .

- Không có ma nào dắt chúng ta cả! - Cuối cùng, nó lên tiếng, giọng chậm rãi .

Mạnh lắc đầu quày quây:

- Ma! Rõ ràng là ma dắt! Em đã từng nghe những chuyện như thế này nhiều rồi . Nếu không thế, tại sao chúng ta đi một hồi lại quay về chỗ cũ?

- Đó là vì người dẫn đầu không đi theo đường thẳng! - Nhỏ Hạnh thở dài .

Khi này, người dẫn đầu là Tiểu Long . Nghe nhỏ Hạnh đột ngột phê phán mình, nó liền ngoác miệng cãi:

- Đừng nói oan cho tôi à nghen! Tôi đi thẳng đàng hoàng à!

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Long không đi thẳng .

Tiểu Long nổi cáu:

- Nếu thế sao Hạnh vẫn tò tò đi theo tôi? Sao Hạnh không ngăn cản ngay từ lúc phát hiện ra điều đó?

- Ừ, chị Hạnh nói nghe vô lý quá! - Mạnh hòa theo .

- Chẳng có gì vô lý hết! - Nhỏ Hạnh vẫn thản nhiên - Hạnh không ngăn cản vì ngay lúc đó Hạnh không phát hiện ra . Chỉ đến khi cả bọn quay về vị trí cũ, Hạnh mới biết là chúng ta đã đi theo đường tròn!

Thấy nhỏ Hạnh cứ khăng khăng buộc tội mình, Tiểu Long tức sôi . Nhưng nó không tìm được lý lẽ nào để thanh minh . Ủ, nếu mình đi thẳng thì làm sao có thể dẫn cả bọn quay trở lại chỗ cũ? Chẳng lẽ mình bị ma dất, như thằng Mạnh quả quyết?

Ý nghĩ đó khiến Tiểu Long rùng mình . Lần thứ hai trong vòng năm phút, nó quay đầu nhìn dáo dác sau lưng .

- Long đừng sợ! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Chắc chắn là Long đã đi theo đường tròn, nhưng không phải do ma làm đâu!

Trước vẻ mặt nghệt ra của các bạn, nhỏ Hạnh nhẹ nhàng giải thích:

- Theo những tài liệu Hạnh đọc được thì hai bước chân của chúng ta không đều nhau, nghĩa là một bước ngắn, một bước dài . Hiện tượng này có thể xuất phát từ việc thay đổi trọng tâm trong khi di chuyển, hoặc có thể do chân này khoẻ hơn chân kia mặc dù sự chênh lệch này không đáng kể ...

Tiểu Long gật gù:

- Có lẽ Hạnh nói đúng . Lúc đá bóng hoặc lúc đi xe đạp, sự khác biệt của hai chân lộ ra rất rõ . Theo tôi thì chân phải bao giờ cũng khoẻ hơn chân trái .

- Chưa chắc à nghen! - Quý ròm hừ mũi - Với một cầu thủ thuận chân trái như Maradona thì chân trái khoẻ hơn à .

Nhỏ Hạnh tiếp tục nói, không đến sự tranh cãi của hai bạn:

- Khi đi trên đường, cơ thể chúng ta tự động điều chỉnh bước chân cho đúng hướng . Nhưng khi đi trong rừng, nếu không có một lối mòn hoặc một đích nhắm cụ thể, hai chân chúng ta sẽ đi theo bản năng, cứ một bước ngắn xen kẽ một bước dài, thế là ...

Tiểu Long thở ra:

- Hiểu rồi! Chúng ta đã đi vòng tròn một cách không ý thức .

Thằng Mạnh vỗ tay reo:

- Hay quá! Thế ra không phải do ma dất!

Đang hào hứng, tự dưng nó gập người xuống, hai tay ôm bụng .

Quý ròm đặt tay lên vai em:

- Gì thế hở mày?

Mạnh nhăn nhó:

- Em ... mệt .

Tiểu Long phì cười:

- Đói thì nói đói đại cho rồi, còn bày đặt sửa lại là mệt!

Nãy giờ, mãi lo lắng trước những diễn biến bất ngờ, cả bọn quên cả đói . Bây giờ nghe thằng Mạnh rên rỉ, đứa nào đứa nào nấy đều thấy bụng sôi lên .

Ngay lập tức, Tiểu Long lôi tấm vải bạt ra khỏi ba lô, trải dước gót cây cỏ thụ . Quý ròm cũng nhanh nhẹn lôi từ trong chiếc túi của mình ra linh kính những xôi, bánh mì, bánh giò, tôm kho rim, thịt chà bông ... Nhỏ Hạnh phụ trách phân chén đĩa .

Trong nháy mắt, một bữa ăn tươm tất đã được bày ra . Ở giữa rừng, một bữa ăn như thế là thịnh soạn lắm .

Nói cho đúng ra, chỉ có thằng Mạnh là thưởng thức đầy đủ hương vị của bữa ăn . Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh, lòng đứa nào cũng đầy tâm sự nên chẳng thấy ngon miệng chút nào .

Nhỏ Hạnh càng thêm rối khi vừa buông đĩa, Quý ròm đã kéo nó ra một chỗ, nói khẽ:

- Thực phẩm chỉ còn ăn được một bữa nữa thôi . Nhìn lắm thì còn thêm được sáng mai .

- Sao lại thế được? - Nhỏ Hạnh tròn xoe mắt - Quý có nhầm không đó? Hạnh nhớ là tụi mình đem theo thực phẩm đủ dùng cho ba, bốn ngày mà .

- Lẽ ra là vậy! - Quý ròm gãi đầu - Nhưng lúc ở bờ sông, tôi thấy nặng quá nên chuyên hơn phân nửa qua ba lô của anh Thành rồi . Ai ngờ ...

Đối với nhỏ Hạnh, lời thú nhận của Quý ròm chẳng khác nào sét đánh ngang tai .

Từ khi phát hiện ra cả bọn lạc đường, nhỏ Hạnh rất lo nhưng dù sao nó vẫn còn yên tâm về số thực phẩm dự trữ . Nó tin rằng thế nào nhóm Mèo Rừng cũng sẽ tìm ra tụi nó trước khi số thực phẩm kia kịp cạn hết . Bằng không, tụi nó cũng có thể cầm cự được vài ngày để tìm đường thoát ra khỏi cánh rừng dày đặc này .

Bây giờ thì nhỏ Hạnh hiểu rằng hy vọng của cả bọn đang trở nên mong manh hơn bao giờ hết . Nó điếng người nhìn Quý ròm một lúc rồi khẽ mấp máy môi:

- Đừng cho thằng Mạnh biết tin này!

Quý ròm lặng lẽ gật đầu . Nó cũng hiểu không nên làm cho Mạnh hoang mang, sợ hãi . Điều đó chỉ có hại cho thằng oắt, và cho cả bọn .

- Thế còn Tiểu Long? - Quý ròm liêm môi hỏi .

- Tất nhiên Tiểu Long phải biết . Rồi ba đưa mình cùng nghĩ cách .

Trước khi quay lại chỗ gốc cây, như để trấn an Quý ròm, nhỏ Hạnh vụt nói:

- Quý cũng đừng lo lắng thái quá! Cơ thể chúng ta chỉ có thể nhịn khát ba ngày nhưng nhịn đói được tới ba tuần cơ!

Bây giờ, ngồi ngắm các bạn đang trần trọc trên tấm vải bạt, nhỏ Hạnh cảm thấy mọi chuyện tưởng chừng đã diễn ra trong một thời gian dài, mặc dù chỉ mới có một buổi sáng trôi qua.

Nhỏ Hạnh nhớ lại mọi diễn biến, thấy Quý ròm có vẻ nhu là nguyên nhân của mọi rắc rối mà tụi nó đang gặp phải, nhưng nó cũng thấy phần lỗi của nó ở trong đó . Ừ, phải chi hồi sáng mình đừng lơ đãng, đừng bị cuốn vào cuộc tranh cãi vớ vẩn với Quý ròm về những sán và sẹo linh tinh!

- Anh Tiểu Long ơi anh Tiểu Long!

Đang nằm day qua trở lại, thằng Mạnh bật ngồi dậy, kêu toáng bằng giọng hót hải .

- Gì? - Tiểu Long hỏi, mắt vẫn không ngừng nhìn quanh với vẻ cảnh giác .

- Bây giờ mình phải làm gì hở anh?

Tiểu Long không biết phải làm gì nên thay vì trả lời thằng nhóc, nó quay nhìn Quý ròm, khịt khịt mũi .

Quý ròm ngó sang chỗ nhỏ Hạnh:

- Làm gì đây hở Hạnh? Hay chúng ta lại đi về hướng đông lần nữa?

Không đưa nào biết Quý ròm hỏi thật lòng hay ngụ ý xiên xỏ . Cả nhỏ Hạnh cũng vậy . Nhưng nó vẫn điềm tĩnh trả lời:

- Tụi mình vừa đi một vòng, Hạnh nghĩ tụi mình nên nghỉ ngơi cho lại sức . Tron gluc này, sức khoẻ rất quan trọng .

Tiểu Long và Quý ròm chưa kịp lên tiếng, thằng Mạnh đã mếu máo phản đối:

- Ở lại đây lấy gì mà ăn?

Thằng Mạnh làm các ông anh bà chị của nó giật thót . May mà thằng oắt chưa biết thực phẩm sắp cạn! Nhỏ Hạnh nom nớp nghĩ và lên tiếng trấn an:

- Em đừng lo . Sau khi về dưới thành phố không thấy tụi mình, thế nào nhóm Mèo Rừng cũng quay lại tìm kiếm .

Mạnh vẫn không yên tâm:

- Thế nhờ mấy ảnh không quay lại hoặc quay lại mà tìm không thấy chúng ta thì sao?

- Chắc chắn mấy ảnh sẽ tìm thấy!

Nhỏ Hạnh nói bằng giọng chắc như đinh đóng cột .

Thằng Mạnh không phàn nàn nữa . Nhưng không phàn nàn không có nghĩa là đã yên bụng . Nó ngả lưng nằm xuống, đầu gối trên ba lô, đưa mắt ngắm nghía những con chim lạ đang nhảy nhót trên cành cao, bụng thấp thỏm chờ một phép lạ xảy đến .

Bên cạnh nó, Tiểu Long và Quý ròm cũng đang bó gối, hồi hộp nghe ngóng .

Cách đó một quãng, nhỏ Hạnh dán mình trên khúc gỗ mục, lo lắng nhìn chiều xuống dần, cảm thấy hy vọng mỗi lúc một vơi đi .